

Első közlés – 2005. február 15.

Eörsi István: A fogadás A Noran Kiadó kiadványa

Ameddig eszemnél leszek, mindig azt fogom vallani, hogy nincsenek következmény nélküli tettek. Arról is mindig meg leszek győződve, hogy ez az egyetlen termékeny dramaturgiai alapállás. Örülök, hogy összegyűjthettem a darabjaimat - aztán néhányat kihagytam közülük, valószínűleg nem eleget. A pátosz és az irónia változékony arányú keveréke hatja át őket, a lírai intellektualizmus a vízjegyük.

Eörsi István drámakötete egész életművet fog át, az olvasóra és az időre bízva a rostálást.

Eörsi István: A fogadás. 18 dráma.

Ár: 4990 Ft.

Terjedelem: 1000 oldal.

ISBN: 9639539554

Részlet *A fogadás* című drámából:

Palics: Ilyen még nem volt, dokikám. Éjjel értem telefonálsz, iderendelsz a bolondok közé. Még szerencse, hogy a feleségem vidéken van.

Főorvos: Gondoltam, egyszerűbb, ha te jössz az én utcámba, hiszen ma úgyis nálam alszol.

Palics: Soha többet! Mi történt?

Főorvos: Nincs baj, ne félj.

Palics: Megint érdeklődtek felőlem?

Főorvos: Nálam nem.

Palics: Akkor kinél?

Főorvos: Honnan tudjam?

Palics: A tárgyra.

Főorvos: Emlékszel? Amikor segítettem rajtad, azt mondtad, egyszer még meghálálsz.

Palics: Nem emlékszem, de ilyesmit mindig mond az ember. Miről van szó?

Főorvos: Nem szeretem, Francikám, hogy nem emlékszel. A memóriánk irányítson minket, ne mi a memóriánkat. Arra emlékszel, hogy diliflepnit kaptál tőlem?

Palics: Ha Ádámnál és Évánál kezded...

Főorvos: Hová sietsz? Hosszú az éjszaka. Hát arra emlékszel, hogy miért feküdtél be hozzám?

Palics hallgat. Én tisztán emlékszem, miért fogadtalak be. "Öljem meg magam?" - ezt kérdezted, emlékszel?

Palics: Jó a fantáziád, dokikám.

Főorvos: Palics hangján. "Öljem meg magam?"

Palics: Soha életemben nem kérdeztem ilyet.

Főorvos: Magnóra vettem a beszélgetést. Én sem bízom a memóriámban, és ezért megtámogatom olykor.

Palics: Brávó. És hol a szalag?

Főorvos: Itt, nálam. Még ma éjjel meghallgathatod.

Palics: És a szalag másolata?

Főorvos: Látszik, Francikám, hogy börtönben voltál. És a normális személyiség alkalmazkodik a körülményekhez. Márpedig te a normalitás bajnoka vagy.

Palics: Orvostól ez elismerés.

Főorvos: Annak is szántam. A moralitás csúcs-és mélypontjai örültek, zárt intézetbe valók. A normálisoknak viszont szívesen adok diliflepnit, hogy szabadon élhessenek.

Palics: Mit akarsz tőlem?

Főorvos: Az én diliflepnimmel az ország legrangosabb társadalomtudományi lapjának szerkesztőségébe emelkedtél! Csupa államilag kitüntetett hivatásos szakhazudozó közé! A seggemet is kinyalhatnád ezért, de én csak azt kérem, hogy holnap foglalkozz az egyik paciensemmel. Értelmes, érdekes ember, önsorsrontó tévképzetekkel.

Palics: Ez minden?

Főorvos: Itt van pénz a költségekre. Emberek közé kéne vinned.

Valami politikai rendezvényre, ha lehet. Ahol munkások is vannak.

Palics: Mi a fenének?

Főorvos: Figyeld meg a viselkedését. Egyébként Marksztól hívják.

Palics: Ne hülyéskedj.

Főorvos: Ká-esszel. A részleteket megbeszéljük nálam. Meg is mutatom neked a házitévén. Mit röhögsz?

Palics: Támadt egy vicces ötletem.

Főorvos: Tudtam, hogy megjön a kedved. Mindig nagy mókamester voltál. Hány pompás viccedre emlékszem még ma is!

Palics: Fordulj fel, dokikám. Hadd lássam az ipsét.